

לעילוי נשמת

אאמו"ר הגאון רבי דב בן רבי זלמן זללה"ה

נלב"ע כב שבט תשפ"ד

אמי מורתי הצדקנית מרת שיינא בת רבי ישראל שלום ע"ה

נלב"ע יד סיון תשע"א

**פרשות אחרונות תשפ"ה**  
**שנה י"ד**

גליון תקצ"ה - 595

# דברי ישר

לקוטים, מוסרים ופרפראות בפשט ובדרש

בפרשת השבוע ובענייני דיומא

בעריכת ישראל שלום דבורץ

סגן דברי ישר

בִּינַת יִשְׂרָאֵל

קִדְשִׁים

אַחֲרֵי מוֹת

## כיבוד החכמים מביא ליראת שמים

אל תפנו אל האבת ואל  
הידענים אל תבקשו לטמאה  
בהם

מפני שיבה תקום והדרת פני  
זקן ונראת מלא-להיה

האלשיך הקד' מבאר סמיכות הכתובים כך,  
אם יאמר האדם ומה אעשה, כי גם שהקב"ה  
מלא כל הארץ כבודו יתברך, אבל אם יסתיר  
פניו ולא יעניי בקראי אליו, כי לא נביא אנכי  
ובמה נחשב אני בעיניו, ואיך אדע אם טוב אני  
בעיניו אם אין, כי לעשות רצונו חפצתי ואין  
מי שיגלה את אזני לדעת מה עלי לעשות כדי  
להיות רצוי לפניו, על כן מתוך דאגה לדבר זה  
אבחר דרכי לדרוש אל האובות ולנחש ולעונן,  
וכך אולי אדע מה לעשות.

על כן אמרה התורה וציוותה מפני שיבה  
תקום והדרת פני זקן, וכאשר תחשיב ותכבד  
את הזקנים הם החכמים, אזי הם אותם בדרך  
טובה, והתוצאה תהיה ונראת מלא-להיה, כי  
תלך בעצתם.

**החיד"א בנחל קדומים מביא שהרב עיר  
וקדיש בספר החרדים כתב מאמרז"ל שהרגיל  
לקום מפני שיבה זוכה ליראת ה', דזהו מה  
שכתוב בפסוק אם מפני שיבה תקום והדרת  
פני זקן תזכה לנראת מלא-להיה.**

## עצה [סגולה] לפרנסה

אל תפנו אל האבת ואל  
הידענים אל תבקשו לטמאה  
בהם

מפני שיבה תקום והדרת פני  
זקן ונראת מלא-להיה

**כתב הנצי"ב בהעמק דבר** כי לאחר  
שהזהירה התורה שלא להיות משוקע  
בטומאת אוב כדי שלא ישאלו ענייניהם באוב  
על ידי זה, אמרה תורה מול זה מפני שיבה  
תקום והדרת פני זקן, ועל ידי כבוד והידור  
הזקנים שהם החכמים יהיה לעם תועלת  
ממנו לתפילה, וכמו שאמרו בגמרא (ב"ב  
קטז.) 'מי שיש לו חולה בביתו ילך אצל חכם'.

## כרת או גלות או שניהם?

ולא תקיא הארץ אתכם  
בטמאכם אתה פאשר קאה  
את הגוי אשר לפניכם.  
כי כל אשר יעשה מפל  
התועבת האלה ונקרתו  
הנפשות העולות מקרב עמם.

יש במשמעות הפסוקים שני פירושים.  
אחד, שהארץ לא תקיא את החוטאים,  
אלא שיכרתו, והשני שהיא לא תקיא  
כדרך שהקיא את הגויים שהיו כאן,  
אלא באופן יותר חמור.

**הנצי"ב בהעמק דבר** מיישב את שני  
הפירושים.

כאשר החוטאים הם יחידים, לא תקיאם  
הארץ אלא יכרתו מקרב עמם, והביא  
לשון הברייתא בתורת כהנים שדרשו  
ונקרתו הנפשות העולות מקרב עמם - אבל  
עמם שלם, היינו שרק החוטאים יכרתו.  
אבל כאשר כולם חוטאים אזי תקיא  
הארץ אותם.

**הגר"א באדרת אליהו**, כתב **ולא תקיא  
הארץ וכו'** מכאן שחייבים גלות על ידי  
הדברים האלה.

ודבריו מכוונים למה שאמרו בגמרא (שבת  
לג.) בעוון גילוי עריות ועבודת כוכבים  
והשמטת שמיטין ויובלות גלות בא  
לעולם, ומגלין אותם ובאים אחרים  
ויושבים במקומם.

ולכאורה נ"ל ממה שכתב הגר"א לפרש  
הפסוק באופן זה והרי זו גמרא מפורשת,  
נראה דמפרש שזהו עונש נוסף על הכרת  
ולא חילק בין יחידים לכלל.

## העונש על התועבות

ולא תקיא הארץ אתכם  
בטמאכם אתה פאשר קאה  
את הגוי אשר לפניכם.  
כי כל אשר יעשה מפל  
התועבת האלה ונקרתו  
הנפשות העולות מקרב עמם.

פרשו הראשונים [חזקוני, פענח רזא,  
**מושב זקנים ועוד**] כי נאמרה כאן אזהרה  
גדולה לישראל, אל תדמו בנפשכם  
שעונשכם על תועבות יהיה רק שתקיא  
אתכם כאשר קאה את הגוי אשר לפניכם,  
עונש גלות בלבד, אלא שבנוסף לזה  
מעותדים המתעבים לעונשים רבים  
וגדולים אחרים מלבד הקיאה.

ועל דרך זה שהאזהרה הזאת היא  
לחומרא פרשו רוב הראשונים, ובמנחת  
**יהודה לרבי יהודה בן אלעזר מבעלי  
התוספות** לאחר שכתב הפרוש הנ"ל,  
הוסיף לפרש באופן שהוא לכאורה  
לקולא, וזה מלשונו: ולפי הנראה כך  
פתרונו, ולא תקיא וכו' ולמה לא תקיא?  
לפי שכל אשר יעשה מכל התועבות האלו  
ונכרתו הנפשות ודי לכם בעונש זה. [וראה  
להלן מה שפירש בזה הנצי"ב לחלק בין  
חוטאים יחידים לכלל].

**בפרוש המיוחס להרא"ש** כתב: פי' ולא  
תקיא הארץ אתכם - בנחת ובענין טוב  
כמו הגוים אשר טמאו אותה, אדרבה  
בענין רע מהם.  
למה? כי אתם נכנסים במסורת הברית,  
ואם ח"ו טמאו הארץ יש להפרע מכם  
כפלי כפלים.

גם מה שאמרו במסכת תענית (י). שכאשר נעצרים הגשמים היחידים - שהם התלמידי חכמים חוזרין ומתעניין, ורואים מזה שתפילת תלמיד חכם מסוגלת להתקבל.

ואם כן, אומר רבינו, למדנו ממקרא זה עצה לפרנסה, שתפילתם של התלמידי חכמים מועילה לעצירת גשמים ועל ידי הגשמים מתברכת הפרנסה.

גם ללא המימרות של תועלת תפילות החכמים, המציאות בה מכבדים תלמידי חכמים היא סגולה לברכת הארץ, על פי מה שביאר בפרשת משפטים על הפסוק א-להים לא תקלל שבזיון תלמידי חכמים מביא רע לעולם, כך להיפך כאן כשמכבדים תלמידי חכמים מביא ברכה לארץ.

[א"ה, וכמדומני שעצה זו קצת נשכחה בזמננו]

## לַת אֶת מַקוֹמוֹ לִזְקֵן

מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקְוִים וְהִדְרָתָּ פְּנֵי זָקֵן

החיד"א בנחל קדומים הביא שרבינו אפרים ז"ל ביאר הכתוב כך: מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקְוִים - כלומר כשתראה אדם זקן מאד עומד והוא מיצר מאד בעמידתו ואתה יושב, תקום ותושיבהו במקומו.

וְהִדְרָתָּ פְּנֵי זָקֵן - שאם אינו זקן כל כך, תהדר אותו ותאמר לו אם תרצה לשבת במקומו.

## לֹא לַחֲשׂוֹת בִּבְיּוֹזֵי תַלְמִיד חֹכֵם

מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקְוִים וְהִדְרָתָּ

פְּנֵי זָקֵן וְיִרְאָתָּ מֵאֵל-לִהְיֶה

מפני שכתוב זה מצווה אותנו לכבד התלמידי חכמים הביא כאן המשך חכמה את מאמרז"ל במסכת מכות (כד.). שאסור לאדם לאטום אזנו ולעשות כאינו שומע ביזוי תלמיד חכם ומחויב למחות על כבוד הת"ח והעושה כן נענש כמו שמצינו אצל רבי אלעזר ברבי שמעון, וביאר שם הריב"ן שהגמרא מתכוונת למעשה שהיה עמו שיצאה תולעת מאזנו לאחר מותו ואמר לאשתו כי היה זה בגלל ששמע פעם אחת בזילותא של תלמיד חכם ולא מחה ולכן נענש בתולעת מאזנו.

ומבאר המשך חכמה מדוע היה ענשו של רבי אלעזר כל כך חמור, כי היה הוא בעצמו חכם ובודאי בכל פעם שהיה זילותא על תלמיד חכם היה אוזר כגבר חלציו ומוחה בכל כוחו, ופעם אחת אירע ששמע זילותא ולא מחה ויצא מזה שאמרו 'אם רבי אלעזר שמע ולא מיחה, מסתמא הדברים נכונים ורבי אלעזר יודע עליו עוד דברים גרועים ממה שאמרו'.

וזה מה שהגמרא שם במכות באה ללמדנו, כי התלמיד חכם היותר מפורסם עליו מוטל למחות ביתר שאת וביתר עז על ביזוי תלמידי חכמים ואם לא עושה כן הרי הוא נכנס בגדר של מתכבד בקלון חבירו, ומדגיש רבינו שכתב זה על רקע הזילותא של ת"ח שהיה בתקופתו בין הת"ח, ומה נענה אנן אבתריה? ה' ישמרנו ויצילנו.

## עַל יְדֵי הַכֶּרֶת תִּקְיָא הָאָרֶץ אֶת הַחוּטָאִים

וְלֹא תִקְיָא הָאָרֶץ אֶתְכֶם  
בְּטִמְאַתְכֶם אֶתְּהָ פְּאֻשֵׁר  
קָאָה אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר  
לִפְנֵיכֶם.

כִּי כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מַלְּ  
הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵלֶּה וְנִכְרְתוּ  
הַנְּפֹשׁוֹת הַעֹשֹׂת מִקֶּרֶב  
עִמָּם.

אומר החתם סופר, לכאורה יש הבדל בין יושבי הארץ הכנעניים לבין בני ישראל, לכנענים לא היתה שייכות לארץ ישראל, לא להם היא ניתנה וגם מה שישבו בה היה לשמרה לבני ישראל עד שיגיע זמנם לירש את הארץ, ולכן אפשר להבין מדוע כשהתמלאה סאתם הקיאה אותם הארץ, אבל ישראל שיש להם שייכות בארץ הכיזד שייך שהארץ תקיא אותם.

אומרת התורה, אל תחשבו שעל ידי סיבה זו תוכלו לעשות בארץ חטאים ותועבות והיא לא תקיא אתכם, אלא כל אשר יעשה התועבות יכרת, וכיון שנכרת מאור העליון על ידי כך תקיא הארץ אותם.

## שִׁינוּי הָעוֹנֵשׁ אִם הַחֲטָא מִגִּיעַ מִהֲנֶפֶשׁ אוֹ מִהַגּוֹף

וְלֹא תִקְיָא הָאָרֶץ אֶתְכֶם בְּטִמְאַתְכֶם  
אֶתְּהָ פְּאֻשֵׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר  
לִפְנֵיכֶם.

כִּי כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מַלְּ  
הַתּוֹעֲבוֹת וְנִכְרְתוּ הַנְּפֹשׁוֹת הַעֹשֹׂת מִקֶּרֶב  
עִמָּם.

הקאה, אחרי שהוקאה, לא תחזור ותאכל, כי תמאס לגמרי, וכבר אמר החכם על שפלות הכלב, כי הוא שב על קיאו.

על פי יסוד זה כתב בלוח ארז לבאר העונש האמור כאן.

וְלֹא תִקְיָא הָאָרֶץ אֶתְכֶם בְּטִמְאַתְכֶם אֶתְּהָ פְּאֻשֵׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם - גם כשתגלו מן הארץ אם תחטאו, לא היה זה כהקאה שאינה חוזרת, אלא כשתשובו בתשובה תוכלו לשוב אליה.

וכל זה בגלל היות החטא מצד הגוף ולא מצד הנפש, אבל אם החטאים יהיו מצד הנפש אזי וְנִכְרְתוּ הַנְּפֹשׁוֹת הַעֹשֹׂת מִקֶּרֶב עִמָּם, כריתה שאין ממנה חזרה.

אבל מי שחוטא בגלל שגופו לא הצליח להתגבר על תאוותיו, אבל מצד הנפש והנשמה שבו אינו רוצה בזה, יענש כאמור, אבל הוא לא יכרת ללא חזרה.

## עוֹנֵשׁ גִּשְׁמִי וְעוֹנֵשׁ רוּחִנִּי

המלבי"ם בספרו ארצות השלום דרוש ה' קצוי ארץ בסוד"ה ברצות מבאר כי עונש הגלות הוא עונש גשמי ועונש הכרת הוא עונש רוחני.

יושבי הארץ הכנעניים לעומק שפלותם אשר לא שייך להענישם עונש רוחני כי נפשם כרוח הבהמה תרד, נענשו שקאה אותם הארץ, אבל בני ישראל לגודל מעלתם, שייך בהם גם עונש רוחני וזהו הכרת.

אך ראיתי ברבי יוסף בכור שור שבאר הפסוק כִּי כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מַלְּ הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵלֶּה וְנִכְרְתוּ - אפילו גויים.

## הַלְקָאָה בַּכִּפְלִיִּים

וְלֹא תִקְיָא הָאָרֶץ אֶתְכֶם  
בְּטִמְאַתְכֶם אֶתְּהָ פְּאֻשֵׁר  
קָאָה אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר  
לִפְנֵיכֶם.

כִּי כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מַלְּ  
הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵלֶּה וְנִכְרְתוּ  
הַנְּפֹשׁוֹת הַעֹשֹׂת מִקֶּרֶב  
עִמָּם.

כתב הצרור המור: ולפי שאולי יאמרו אע"פ שנחטא באלה התועבות אין אנו מתיראין, כי סוף סוף יתארח הדבר והעונש עד שנתמלאה הסאה, כמו שעשו ליושבי הארץ שנאמר בהם, כִּי לֹא שָׁלַם עֵינֶיךָ הָאֱמֹרִי עַד הִנֵּה (בראשית טו, טז), וכן אולי יאמרו ג"כ אע"פ שנחטא, המועטים יהיו החוטאים ולא נירא, כי לא יענישו אותנו אלא עם הרבים, ואז רע של רבים שמחה הוא, לזה אמר אינו כן, ובהבטחה זו לא תחטאו ולא תעשו ככל התועבות אשר עשו אנשי הארץ.

כי יש לכם לידע, כי לא תקיא הארץ אתכם פְּאֻשֵׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם, כולם ביחד, אלא כִּי כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מַלְּ הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵלֶּה וְנִכְרְתוּ הַנְּפֹשׁוֹת הַעֹשֹׂת מִקֶּרֶב עִמָּם, ואח"כ כשיבא עונש הרבים גם כן יענשו.

ועל זה אמר הנביא כִּי לִקְחָה מִיַּד ה' כְּפָלִים (ישעיה' מ, ב), עונש היחידים ועונש המרובים.

וכן לא תחשבו לומר כי אם יחידים חטאו שלא יענישום עד שיענישו הרבים, כי זה שקר, כי כל אשר יעשה מכל התועבות ונכרתו הנפשות העושות מקרב עמם, ועמם שלום, כמוזכר בדבריהם ז"ל.



# דְּבָרֵי יִשְׂרָאֵל

פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ לַעֲרֵי הָעֶאן

גליון תמ"ו 446

ערוך ע"י ישראל שלום דבורין  
בהוצאת מכון דברי יושר

## פְּרִשְׁת אַחֲרֵי וּקְדָשִׁים תִּשְׁפֹּה

בַּיָּה בַּפְּרִשְׁתָּה

אַחֲרֵי מוֹת

תַּמְצִית דְּבָרֵי הַפְּרִשָּׁה

בְּשִׁלּוּב פְּרוּשִׁים וּדְרוּשִׁים

ילדים וקריים וחביבים!

גם בשבת זו נקרא שתי פרשות סמוכות זו לזו, פרשות אחרי מות וקדושים.

פרשת אחרי מות נפתחת בהזכרת מיתתם של בני אהרן הצדיקים נדב ואביהוא שחטאו

בחסטא דק כחוט השערה שאין לנו כלל השגה והבנה בדרגת חטאם, ועלינו ללמד מכך, שאם לצדיקים גדולים אלו שהיו גדולים בצדקותם ממש רבנו ואהרן הכהן, הקדוש ברוך הוא מדקדק עמם על כל מעשה, וכשחטאו, פגעה בהם מדת הדין, אם בצדיקים המשולים בארזים - נפלה שלהבת, פרצה דלקה, מה נגיד אנחנו - אזורי הקיר, וכשנתבונן בזה נשיב אל לבנו לשוב בתשובה שלמה לפני ה' ולעשות רצונו באהבה.

פרשתנו שחלקה נקראת שוב גם ביום הכפורים, עוסקת בסדר עבודת בית המקדש ביום הכפורים, יום קדוש וגדול זה הוא היום היחיד שבו נכנס הכהן הגדול לקדש הקדשים להקטיר את הקטרת המקפרת על חטא לשון הרע, ולהאזות מדם קרבנות היום לפני ארון העדות.

בעבודה זו בגדי הכהן גדול - רק בגדי לבו העשויים מפשתן.

התורה מפרטת את קרבנות היום השייכים לעבודת היום מלבד קרבנות התמיד והמוספים הרגילים.

הקרבנות המיוחדים של יום זה הם: שני שעירי עזים - האחד שמקריבים על גבי המזבח, והשני משתלח לעזאזל באשר בין קרניו קשור לשון של זהורית [תתיכת צמר בצבע אדם] שחלקו נשאר במקדש ובאשר הוא משתלח, והקדוש ברוך הוא מכפר וסולח לעמו נהפך הלשון של זהורית מאדם ללבן. ופר בו דקר שהוא מקריב לכפר בעדו ובעד ביתו ושבט הכהנים.

נקרא את סדר וצורת כניסותיו של הכהן הגדול למקום המקדש ביותר עלי ארץ - קודש הקדשים.

נתבונן בפסוקים אלו ונחל ונתפלל שנזכה לבגן בית המקדש ולעבודת הכהן גדול ביום הכפורים במהרה בזמנינו.

בהמשך הפרשה התורה מצוה להקריב את הקרבנות אך ורק במשכן או בבית המקדש ולא

במקום אחר, ומי שמקריב במקום אחר עונשו למוות במיתת כרת.

נקרא ונלמד על האסור של אכילת ושתית דם בהמות חיות ועופות, ואם רוצים לאכול בשר בעלי חיים אלו צריכים להוציא את הדם מן הבשר, הוצאת הדם

מתאפשרת בשני דרכים, או הכשרה על ידי מליחה במלח, כי טבעו של המלח שהוא מוציא את הדם מהבשר, או על ידי צלית הבשר על גבי אש.

הכשרת הבשר במלח נעשית בדרך זו: לאחר נקוי הבשר מכל הדם החיצוני שעליו ושטיפתו היטב במים, משרים אותו מחצית השעה בתוך מים נקיים, נשוב שוטפים אותו ומניחים על רשת מחוררת, ומצפים אותו במלח עבה מכל צדדיו למשך שעה, ולאחר שיוורדו ממנו את המלח וישטפוהו היטב שלש פעמים מתר הבשר לבשול ואכילה.

הדרך השנייה היא צלית הבשר על גבי אש - גם האש בדומה למלח מוציא את הדם מהבשר.

רוב חלקי הבשר הנאכלים נתן להשיכם על ידי מלח, חוץ מן הכבד, שיש בו הרבה דם, ואין בכח המלח להוציא ממנו את כל הדם, ועל כן הכשרו של הכבד הוא רק על ידי צלית על אש.

לפני שנכשיר את הבשר בדרך הכשרה אסור לאכול את הבשר ואסור זה הוא חמור מאד ועונשו של מי שאוכל דם - היא מיתתו בכרת.

נלמד בפרשה על משג בהלכות טמאה, הנקרא 'טמאת בית הבליעה', יש דברים המטמאים את האדם כשהוא נוגע בהם או נושא אותם, אבל יש דבר אחד שמטמא את האדם רק באשר הוא בולע את הדבר הטמא, מדבר בבשר עוף שאם היה נשחט כדן היה מתר לאכלו, אבל אם הוא מת ללא שחיטה כדן, אכילתו מטמאה את האוכל.

הפרשה מסתיימת בדיני קדשת המשפחה והצניעות של כלל ישראל, עם מי מתחתנים ועם מי אסור, והאסור לעשות כמו תועבות הגוים, אשר ברשעיותם הקריבו אפילו את בניהם לעבודה זרה.

רק על ידי השמירה על הקדשה והצניעות, ארץ ישראל מחזיקה את הגרים בה, אבל אם חס ושלום אין נוהגים בקדשה הארץ מקיאה את מי שיושב בה.

# בֵּיהַ בַּפְּרָשָׁה

## קְדוּשִׁים

### תַּחֲצִית דְּבָרֵי הַפְּרָשָׁה בְּשִׁלּוּב פְּרוּשִׁים וְדְרוּשִׁים

האסור ליקום וליטור, ליקום - להשיב לאדם כגמולו הרע, ליטור - להזכיר לאדם כי נהג בנו שלא כראוי אך אנו לעמתו נוהגים כלפיו אחרת.

נתבונן היטב בצווי שהוא כלל גדול בתורה 'ואחבת להצנך כמוד', ובאור המצנה שעלינו לאהב את החבר כפי שאנו רוצים שיאהבו אותנו!

נקרא על מצוות שונות באסור כלאים, בבבלי חיים ובגידולי קרקע ואסור שעטנז - לארג ולתפור בגדים מצמר ופשתן יחד.

עוד נלמד בפרשה על האסור להתחתן עם שפחה ששחררה למחצה ונעזן חציה שפחה וחציה בת חורין ובנוסף היא מארסת לעבד עברי, והיא נקראת שפחה חרופה, ומי שמתחתן איתה מביא קרבן אשם.

נקרא על מצוות ערלה ונטע רבעי: הנוטע עצי מאכל אסור לאכול את פירותיהם במהלך שלשת השנים הראשונות הנקראות 'שנות ערלה', ובשנה הרביעית יש לכל הפרות של העץ הצעיר קדשה, ואכילתם מתרת רק בירושלים בטהרה או לאחר שנפדו הפרות.

מצוות רבות נוספות נלמד בפרשה, כגון אסור אכילת קרבן לפני שארקים את דמו על גבי המזבח, ואסור אכילה מבשר הבהמה לפני שתצא נפשה, לא לפנות אל כחות הטמאה ולנחש נחושים ונעתידות, לשמור על קדשת המשפחה וקדשת המאכלים, לנהג ולשמור את קדשת המקדש וקדשת השבת, ועל האסור לשרוט ולכתב כתבת קצקע על עור האדם ועוד.

נקרא על צווי התורה כיצד להסתפר ולהתגלח בלי להשחית את הפאות והזקן, ועל האסור לבאות את הגר, ולהקפיד על מסחר הוגן ונשר ולא לרמות במדה ובמשקל.

נתבונן היטב בצווי התורה 'מפני שיבה תקום והדרת פני זקן', ונזכור שעלינו לכבד ולהדר פני מי שלומד ועוסק בתורה, ואפילו אינו זקן בשנים, אלא כל מי שלומד וקנה חכמת התורה מצנה עלינו לכבדו ולקום מפניו בדרך אכז.

שבת שלי ומברך!

בפרשת קדושים שבה בסך הכל ששים וארבעה פסוקים, התורה מפרטת חמשים ואחת מצוות.

שלש עשרה מתוכן מצוות עשה, ושלשים ושמנה מצוות לא תעשה.

פרשה זו נאמרה בהקהל, כל עם ישראל שמעו את משה רבנו בלמדו אותם את הפרשה הזו, אנשים ונשים גדולים וקטנים, ואפילו תינוקות בעריסה.

הפרשה מתחילה בצווי לכל אחד מבני ישראל להיות קדוש, אין די בכך שנשמר את המצוות ונקיים, אלא עלינו לקדש את עצמנו ולהדמות לקדוש ברוך הוא שהוא קדוש, כמו שכתוב בפסוק 'קדושים תהיו - כי קדוש אני השם אלקיכם'.

בפרשה זו החוצקת על כל עשרת הדברות ומוסיפה מצוות נוספות, נצטוונו על מצוות היראה מהחורים, במצנה זו חוב כל אחד אפילו אם הוא יותר חשוב וחסם מהחור.

גם על שמירת השבת מזהירה אותנו התורה שוב, ומסמיכה מצנה זו למצנות כבוד אב ואם, לומר לנו שמצנות שמירת שבת חשובה יותר ממצנות כבוד הורים.

ממשיכה התורה ומצנה אותנו שלא נפנה אל האלילים - שלא נעבד חס ושלום עבודה זרה.

נלמד שנתן לאכול את בשר קרבן השלמים במשך יומים בלבד, והנותר ליום השלישי, טענו שרפה. נקרא על מצוות מתנות צניים בשדה ובכרם - לקט שפחה ופאה, פרט ועוללות.

נלמד כיצד עברה גורכת עברה, באשר אדם חס ושלום גונב, הוא נזקק אחר כך כדי להנצל מענש להשבע לשקר, כמובן ששגג מעשים אלו הם המורים מאד ואסור לעשותם בשום פנים ואופן.

התורה מצנה אותנו להקפיד לשלם לעובד את שכרו בזמן, ושלא לקלל אף אדם, ושלא להכשיל מישהו בעצה רעה או לגרם לו שפול בדרך.

התורה ממשיכה לצוות אותנו בצוויים נוספים, לשפוט משפט צדק, ושלא נדבר לשון הרע ורכילות, לעזור ולמנע צרה מאחר ולהציל את השני ממנות.

נקרא על האסור לשנא יהודי, ועל המצנה להוכיח את מי שעובר עברה ולמנע ממנו לעשותה. נלמד על